

Alain de Benoist

Poznámka Grega Johnsona:

V roce 2005 poskytl Alain de Benoist rozhovor americkému magazínu *The Occidental Quarterly*, který vyšel pod titulem "European Son: An Interview with Alain de Benoist," v *The Occidental Quarterly*, Roč. 5, č. 3 (podzim 2005): str. 7-21. (Mezi březnem a prosincem 2018 vyšel na čtyři části i na našich stránkách: díl **první**, **druhý**, **třetí** a **závěrečný** čtvrtý).

Jelikož šlo o rozhovor velice rozsáhlý, došlo k rozhodnutí některé části nepublikovat. Zmizely tak de Benoistovy kritické poznámky ke **křesťanství** a **vědám zabývajícím se člověkem**. De Benoist mi poslal kopii francouzského originálu rozhovoru, a tak „ztracené“ části překládám pro první díl sborníku *North American New Right*.

The Occidental Quarterly: J. Philippe Rushton ve své knize *Race, Evolution, and Behavior: A Life History Perspective* (2000), sestavil seznam celé řady významných statistických odlišností mezi černochoy, bělochoy a Asiaty, který ukazuje jakési kontinuum, v němž se běloši pravidelně ocitají v mezilehlé pozici mezi Asiaty a černochoy.

Konkrétně pak zmiňuje objem lebeční dutiny, počty neuronů v mozku, výsledky IQ testů, kulturní počiny, podíl jednovaječných dvojčat na 1000 porodů, hormonální úroveň, sexuální orgány, četnost sexuálních styků, permisivní postoje, četnost výskytu pohlavně přenosných nemocí, agresivitu, impulzivitu, představu sebe sama, společenskost, délku gestace, vývoj motorických schopností, rozvoj zubů a kostry, medián věku prvního sexuálního styku, prvního těhotenství, očekávanou délku života, stabilitu manželství, sklony dodržovat zákony a duševní zdraví.

Souhlasíte s hodnocením Richarda J. Herrnsteina s Charlesem Murrayem, podle kterých „není Rushtonova práce dílem šílence ani fanatika... ale bez stínu pochyb vědou“ (*Bell Curve: Intelligence and Class Structure in American Life*, 1994, str. 643), nebo se podobně jako Cavalli-Sforza a jeho spolupracovníci domníváte, že „rasová klasifikace se z důvodů zjevných už Darwinovi jeví jako marná snaha“ (*The History and Geography of Human Genes*, 1996)? Může se Rushtonovo dílo stát vědeckou oporou „diferencialistického antirasismu“ Nové pravice?

Alain de Benoist: J. Philippe Rushton samozřejmě není „šílenec ani fanatik“ a lidé, kteří to o něm prohlašují, si zasluhují snad jedině opovržení. Jím popsané a zvýrazněné statistické korelace jsou totiž data, o nichž je třeba bez emocí debatovat. Otázkou pochopitelně zůstává, jaké závěry z nich vyvodit. Rasová klasifikace je jedna věc, vytváření hierarchií pan něco úplně jiného. Osobně ani na moment nevěřím v existenci nějakého vše postihujícího kritéria, s jehož pomocí by bylo možné vytvořit nějakou absolutní rasovou hierarchii. Všechny snahy prokázat podřadnost A vůči B tak ve výsledku říkají jen to, že A je méně B než B samotné, což je nicneříkající tautologie.

Všechna měřítka vycházejí ze subjektivní volby. Rushton použil určitou sadu kritérií a jiná vynechal. Nic tak například neříká o barvě očí, kůže a vlasů, což jsou fenotypické znaky, podle nichž lidské oko mezi rasami rozlišuje. A v těchto třech oblastech Evropané rozhodně nejsou ve srovnání s Asiaty a černochoy v nějaké „mezilehlé“ pozici. Totéž platí i pro řadu patologických činitelů a nemocí, na něž se Rushtonem navrhované „kontinuum“ nevztahuje.

Některá z jeho kritérií jsou také do jisté míry zpochybnitelná: věk nástupu puberty nebo prvního sexuálního styku se v Evropě v posledních desetiletích ztlačil, aniž by se její populace nějak „biologicky“ proměnila. „Společenská“ je velice neostře vymezený pojem, jehož obsah se do značné míry liší i třeba mezi Norskem a Řeckem. A vysoké počty brzkých mateřství mezi anglickými (bělošskými) dospívajícími dívkami rozhodně nelze vysvětlit jejich etnickou příslušností. Frekvence vícečetných porodů u Afričanek je jistě zajímavým střípkem informace, podle mě však méně zajímavým, než by bylo například srovnání s dvojčaty se pojícími mýty u různých kultur.

Rushton také napsal řadu studií k reprodukčním rozdílům v rámci *r* strategie (vysoká porodnost a nízká úroveň rodičovské investice) a *K* strategie (nízká porodnost a úroveň rodičovské investice), jež spojuje s průměrným IQ (*K* strategie má pozitivní korelaci s vyšší inteligencí).

Zpochybnit tyto závěry lze také poukazem na rychlost, s níž se může míra plodnosti měnit i uvnitř „homogenní“ populace. Přijetí *K* strategie Evropany je tak poměrně nedávného data: po staletí u nich, stejně jako všude jinde, převládaly početné rodiny. A přijde mi vcelku nerozvážné z toho usuzovat, že starověcí nebo středověcí Evropané měli podstatně nižší IQ než my dnes.

Před 200 lety měl Québec míru porodnosti, jež patřila k nejvyšším na světě – dnes je tam skoro nejnižší. Tento pád rozhodně nemůžeme vysvětlit nějakým zhroucením IQ! V USA se bělochům v roce 1800 rodilo na 1000 obyvatel každý rok 55 dětí, v roce 1980 už to bylo jen pouhých 14,9. Je snad tedy první cifra, mimochodem více než dvojnásobek současné porodnosti černých Američanů, projevem *K* strategie? Nebo z toho máme vyvodit, že američtí běloši byli před dvěma staletí dvakrát více „*r*-selektovaní“ než tamní černoši dnes?

Když se navíc budeme blíže zabývat mužskými a ženskými sexuálními strategiemi, což je další oblíbené téma evoluční psychologie, okamžitě si všimneme, že ženy více tíhnou ke *K* strategii, zatímco přirozeně polygamnější muži spíše k *r* strategii. Kdybychom přijali

Rushtonovo vysvětlení, musela by průměrná ženská inteligence převyšovat mužskou, což však skutečnosti neodpovídá.

TOQ: Evoluční psychologové tvrdí, že se v průběhu evoluce našeho druhu vyvinuly významné odlišnosti mezi pohlavími. Z čeho Nová pravice vychází při podpoře svého „diferencialistického feminismu“?

AdB: V první řadě z historie samotné. Evropské ženy už od počátku nebyly považovány za pouhé objekty a mužské nadvládě naopak dlouho dodávala legitimitu křesťanská teologie, která zejména v prvních staletích označovala ženy za vadná stvoření a „nádoby hříchu“. Buržoazní společnost pak od 19. století typicky ženské hodnoty trvale potlačovala. Proto jsou myslím ženské požadavky oprávněné.

Feminismus ale existuje ve dvou podobách: rovnostářské a identitární. Podle zastánců prvního typu je tou nejlepší cestou k dosažení blaha žen postupné stírání rozdělení mezi mužskými a ženskými společenskými úlohami. Ženy tak musí být schopné dělat „všechno stejně dobře jako muži“ a mužská sociální role se tím pádem být nevyřčeně bere za ideální model. Identitární feminismus oproti tomu má zato, že rovnosti pro ženy lze dosáhnout jedině na základě jejich odlišnosti. Nové pravici je tento druhý jmenovaný směr, reprezentovaný především Luce Irigarayovou, bližší než ten rovnostářský Simone de Beauvoirové nebo Elisabeth Badinterové.

Evoluční psychologie pak velice průkazně ukazuje, že rozdíly mezi muži a ženami zdaleka nekončí u jejich pohlavních orgánů. Sexuálně diformní i je lidský mozek. Proto se pohlaví neomezuje na sociální konstrukt „genderu“ (jak se tvrdí v diskurzu „genderových studiích“, jejichž nejvýraznějším rysem obvykle bývá jejich sterilita a neobyčejná monotónnost). Pohlaví je biologická skutečnost, s níž se pojí celá řada společenských konstruktů. Feminismus je tedy zcela oprávněný tam, kde volá po uznání rovné hodnoty toho, co je specificky ženské a co je specificky mužské. Stejná hodnota však ještě neznamená neurčitost.

Svou knihou *IQ and the Wealth of Nations* (2002), Richard Lynn a Tatu Vanhanen svým způsobem odpověděli Jaredu Diamondovi (*Guns, Germs, and Steel: The Fates of Human Societies*, 1999). Na slavnou otázku Yaliů: „Jaktože mají běloši tolik nákladu a došli až na Novou Guineu, zatímco my černoši máme nákladu tak málo?“ tak mohli Lynn s Vanhanenem v podstatě odpovědět: „Víte, Yaliové, prošli jsme výsledky IQ testů a hospodářské ukazatele z 81 zemí celého světa a dospěli jsme k závěru, že inteligence obyvatelstva představuje nejvýznamnější faktor predikce rozdílů mezi státy na poli hospodářského rozvoje. Domníváme se, že inteligence je sice zčásti podmíněna prostředím, ale většinu variance lze ve skutečnosti vysvětlit geneticky. Environmentálním činitelem, který inteligenci ovlivňuje nejvýrazněji, je kvalita výživy, kterou plod a dítě dostává od své matky“ (srov. Richard Lynn and Tatu Vanhanen “National IQ and Economic Development: A Study of Eighty-One Nations,” *The Mankind Quarterly*, léto 2000, 415-35). Jak byste Yaliům odpověděl vy?

AdB: „Elitami“ bývají už z definice vždy ti, kdo drží moc v daném politickém režimu. V Sovětském svazu to byli lidé ve službách Komunistické strany. V režimu liberální globalizace jsou to pak samozřejmě služebníci kapitalismu. Proto dnes není nijak složité prokázat korelaci mezi IQ a rozvinutostí – ta ovšem nic neříká o tom, nakolik je vlastně kapitalistický systém žádoucí, ani o hodnotě této vysoké „rozvinutosti“.

Spojení inteligence, společenské prestiže a hromadění bohatství však neplatí ve všech společnostech: v řadě tradičních společností se společenská pozice odvíjela od množství rozdaného nebo dokonce zničeného vlastního bohatství.

Lynnem a Vanhanenem zjištěné korelace se navíc jeví značně nevhodně staticky a z historické a dynamické perspektivy postrádají přesvědčivost.

Jeden příklad za všechny: přestože je dnes Argentina hospodářsky na lopatkách, ve 30. letech 20. století patřila do první pětky ekonomických mocností. Jistě tomu tak nebude kvůli náhlému kolapsu argentinského IQ, ale spíše kvůli škodám napáchaným v zemi liberálními opatřeními, která byly tamější vlády pod tlakem Světové banky a MMF nuceny přijmout.

A naopak – Čína dnes zažívá mimořádný hospodářský růst, i když jí dlouhá století o žádnou „rozvinutost“ vůbec nešlo. Příčinou rozhodně není náhlý nárůst čínského IQ.

225 nejbohatších lidí světa dohromady pobírá stejný roční příjem jako dvě a půl miliardy nejchudších. Vlastníci největších amerických společností berou v průměru 475násobek mzdy svých zaměstnanců, oproti jedenácti až čtyřicetkrát-násobku u majitelů evropských. Nezdá se mi, že by IQ ospravedlňovalo takto obří rozdíly.

A co bych tedy řekl Yaliům? Napřed bych se jim pokusil vysvětlit, že „civilizace nákladu“, která má spousty hmotných statků, ale duchovně stále více strádá, nečiní své příslušníky šťastnými a nemusí tak nutně být příkladem hodným následování. Poté bych je požádal, aby mi předali své vědění: zeptal bych se jich na jejich jazyk, původ jejich lidu, zvyky, tradice, víru i mýty, jak vykládají svět nebo jaká jména dali hvězdám. Chtěl bych se od nich učit – a ne je mentorovat.

Závěrečné dvě části rozhovoru s Alainem de Benoistem vyšly na stránkách Counter-Currents Publishing 14. a 18. února 2011.